

10 april 2006

2e Jaargang 2006
Nr. 004
Oplage 378 stuks
- Not for Resale -

Finchroad Mirror

Kilometerstand

86.904

In dit nummer

<i>No hablar Español</i>	1
<i>Mazatlan</i>	2
<i>No hablar Español -2-</i>	2
<i>Ciudad Mexico</i>	3
<i>Wat is dit?</i>	4
<i>La Sol y Luna</i>	4

No hablar Español...

Nee, maar met veel handen- en voetenwerk en een mix aan Engels en de welbekende Spaanse woorden (hoewel vaak in de verkeerde vervoeging) komen we al een heel eind. We regelen tenminste dat de ramen van de 5er gelamineerd worden en de kussens opnieuw bekleed. Bovendien gaat het lezen van de vele tekstverkeersborden ons geregeld gemakkelijker af dan menig Mexicaan, zo lijkt het wel. Want: Prohibido tirar basura lijkt juist wel het sein om alle mogelijke rommel uit het raam van je auto te pleuren. Ook op de snelweg. En: Curvas Peligrosas wil volgens Mexicaanse begrippen helemaal niet zeggen dat je

in die bocht maar niet moet inhalen, laat staan dat je je aan de snelheid houdt die er staat aangegeven. En waarom zou je de verkeersborden/regels volgens het bordje: "No Maltrate las Señales" respecteren en opvolgen? Dat kun je heel goed zelf beslissen. De vele gedenktekens en kruizen langs de weg bewijzen echter het ongelijk van vele betweters. In de dorpjes zitten vele huisvrouwen als kleine zelfstandige langs de kant van de weg en verkopen in zo'n dorp allemaal hetzelfde. Twintig, of zo, tafeltjes met een rieten dakje erboven voor de schaduw en een stoeltje erbij en je hebt een kraampje. De ene keer zijn het gekookte en verpakte garnalen en heeft de een slechts

een pak of vier en de ander wel veertig zakken op tafel liggen. In een dorp verkopen ze grote watermeloenen, reuze pompoenen, hele lange papaja's en harige kokosnoten. Een dorp verderop zijn deze vruchten al gesneden en verpakt voor je. De woestijn lijkt nu definitief achter ons. Vele maïsvelden, sommige plassen met langpotige vogels. De varens en palmbomen verschijnen veelvuldig. De eerste bergen zichtbaar. Af en toe klimt de weg een beetje. Een grote Iguana, sjokt op zijn gemakje naar de overkant, maar gaat toch in de versnelling als we de dichtbij komen. Bij stoffige dorpjes zwaaien kleine jongens verlegen maar

volhardend naar ons. Meisjes in korte schotse ruit plooirokjes met lange witte kousen (schooluniform) en glimmende schoenen wachten op de bus. Op smalle wegen gebaren vrachtwagenchauffeurs ons of de weg vrij is of niet, zodat we kunnen inhalen en niet onnodig lang in de verstikkende grijze walm van hun uitlaat hoeven te rijden.

Lees verder op pag. 2.

Laatste Nieuws !!!

Hoe is het om bij 30+gr zonder koelkast en vriezer te moeten? Een duur systeem dat niet te repareren blijkt maar in zijn geheel vervangen dient te worden? En jullie mogen 3x raden waar....!!!!

Mazatlan

In Mazatlan regelen we dat de ramen van de 5er met zonwerende folie beplakt worden. Het is nu al 30+ gr. En het kwik is stijgende. De kussens van de dinette zijn al een poosje aan nieuwe bekleding toe want ze worden al behoorlijk dun en om eerlijk te zijn, zijn ook aardig zwart (lees vuil). We vinden een kleine Tapicería en de man adverteert de met: English spoken. Zijn woordenschat gaat tot Yes en No en de rest is ver te zoeken. Maar...hij heeft een simpele maar doeltreffende oplossing: Komt een Engelstalige klant dan belt hij zijn zoon, waartegen de klant zijn verhaal doet, dan gaat de telefoonhoorn naar de man terug en vertaalt de zoon de wensen van de klant. En walla onze kussens zien er weer als nieuw uit en zitten zelfs een stuk beter vanwege de gekozen 'stof', skaileder. We gaan op zoek naar het echte Mazatlan en komen terecht in de oude stad met smalle straatjes en kleine kleurige huisjes met getraliede ramen en deuren. Na enig zoeken vinden we de Kathedraal.

No hablar Español -2-

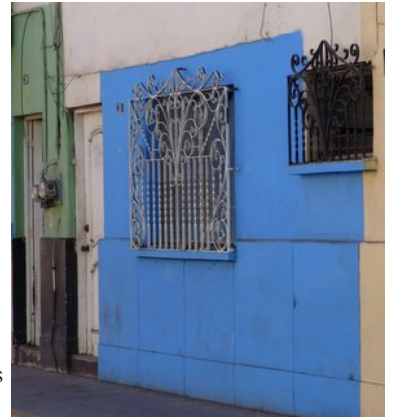
We passeren verschillende checkpoints. Dat wil zeggen dat het verkeer dat richting het noorden gaat moet stoppen. Nooit het verkeer dat naar het zuiden gaat. De logica hiervan ontgaat ons. De ene keer is het een militaire blokkade zomaar ergens op een snelweg, de andere keer een 'echte' controlepost met permanente gebouwen. Een maal worden de "Forgein" Vehicles door een heftig zwaaiende man naar een linker wegdeel gedirigeerd,

In de deuropening staan de mensen zachtjes maar gezellig met elkaar te keuvelen. Hoewel op dit moment de hostie al wordt uitgedeeld komen nog altijd mensen binnen om nog wat van de dienst mee te pikken. Bij de verschillende altaren achterin de kerk branden mensen kaarsen, bidden of zingen zacht een lied (een andere dan het koor zingt). Op de achterste banken liggen een paar mensen te slapen, hier is het immers lekker koel. Het Mariabeeld, dicht bij de deur, is gehuld in een hoog gesloten, dik paars velours jurk, afgezet met wit bont. Menig vrouwelijke kerkganger vindt dit duidelijk te warm te zien aan hun t-shirts. Strakke, korte, zgn navel shirts met spaghettibandjes en diep decolte. De rondingen van bolle buik, zware boezem, 'zwembandjes' cq 'liefdeshandvatten' komen hierin ten volle tot hun recht. Op het plein tegenover de Kathedraal wachten schoenpoetsers en verkopers van religieuze prullaria, als ook snoep- en noten- en zelfs kledingverkopers geduldig op de kerkmeute. Een eens mooi betegelde fontein staat er troosteloos triest en waterloos bij. De meeste winkels in de

stad zijn ook op zondag open en de eettentjes doen goede zaken. De elektriciteitsdraden zijn, voor Nederlandse ogen, een onontwarbare kluwen en de meters zitten allemaal aan de buitenkant.

Aan de waterkant gaan we op zoek naar de befaamde klifduiker maar we zijn nog te vroeg. Er zijn te weinig mensen en dan verdienen de mannen te weinig geld. Er zijn wat kraampje met voornamelijk strandspeelgoed, sieraden, hangmatten en, uiteraard, eten en drinken. We bekijken de standbeelden, en de kinderen slaken verrukte kreetjes bij de hoge witschuimende golfslag. 'Gluren' naar de Mexicaanse families tijdens hun dagje aan het water, en zij gluren naar ons, of liever gezegd naar de kinderen, want dat is het hoogste goed. Juist wanneer we weg willen gaan besluit een cliff diver toch te duiken om zo wat meer mensen die nu wat doelloos rondstruinen naar de cliffs te lokken. Hij maakt een perfecte duik.

De laatste middag aan het strand zijn de golven hoger, wilder, met witte schuimkoppen en een sterkere stroming dan voorheen. Fabian gaat het gevecht aan, Mighalle is voorzichtiger en dat vinden paps en mams niet erg.

Don't
Hate yourself
In the morning ;
Sleep until
Noon!

Ciudad México

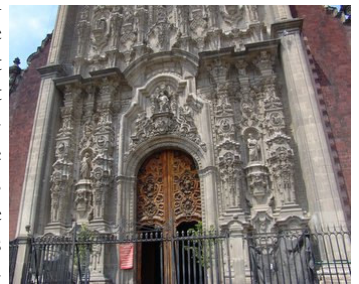
Aaahhhgrgr, help! Waar we het meest voor vreesden is gebeurd. Met fiver en al komen we in de chaos die zich Ciudad México (ofwel Mexico Stad) noemt. Hoewel in Mexico vele, zeker voor Mexicaanse begrippen, peerdure tolwegen liggen blijft de hoofdstad van een fatsoenlijke overzichtelijke randweg verstoken. De richtingwijzerborden geven steden en dorpen aan die niet op de wegenkaart te vinden zijn en andersom. Op het moment dat we zien echt verkeerd te zitten klinkt een politiesirene en een stem in rap Spaans blèrt iets door een microfoon. Een zwaaiende hand uit de rechts passerende politieauto gebaard ons hem te volgen, de parallelbaan op. De ringweg is alleen voor luxe auto's. Het zware verkeer raast hier over de parallelbaan, samen met brommertjes en regelmatig 'gehinderd' door verkeerslichten en voetgangersoversteekplaatsen. Onze 'vriend' noemt een boetebedrag voor de verkeersovertredding van: Mas o Minos "Milquintos" Na veel lachen, knikken, vriendelijk uitgesproken scheldwoorden, standvastig "No" en het tonen van een bijna lege protomonaie (400 peso's) en het omzichtig bij elkaar schrapen van muntgeld waar nog een briefje van 100 bij bleek te zitten, gaat hij uiteindelijk akkoord met 500 peso's (het muntgeld wil hij niet!). Voor dat geld hebben we nu echter wel politie-escorte. Maar de pret

duurt niet lang. Op de ringweg zien we plots een motoragent over de baan stuiteren. Met zijn extraatje al op zak verteld onze 'vriend' dat we almaar "Derecho, derecho, derecho", moeten rijden. Voor hem is het tijd om zijn, inmiddels weer met beide benen op de grond staande, collega te helpen. Maar: alsmaar rechttuit kent in Mexico Stad vele 'aftakkingen' en bochten naar links en rechts. Twee agenten die juist een brommerrijdertje hebben bekeurd vinden het wel grappig; die verdwaalde toeristen en zijn erg behulpzaam. Volgens hen is het simpel: Na 3 Marlboro stalletjes draait de weg naar rechts, in een lus naar links en dan de borden Aeropuerto aanhouden. Na het 1e stalletje en bij de verkeerslichten staat opeens het bekeurde mannetje naast ons. Hij heeft een beter idee. Ook hij moet naar Puebla en zal ons door de stad loodsen. Dat klinkt goed. Het joch rijdt niet te hard, houdt ons goed in de gaten, gebaart regelmatig andere weggebruikers op te schieten of achter te blijven en komt zo nu en dan in snel Spaans vertellen wat het volgende stuk zal zijn. Maar...dieper in het hart van de stad kunnen we niet meer komen. We zien regelmatig gebouwen die we ook zagen tijdens onze stadstour een paar dagen geleden. Over het rijgedrag van de MexioStadters zullen we het niet hebben!

Of toch? Op 4 rijbanen staan minstens 8 rijen dik auto's. Kruisingen staan meer dicht en het verkeer vast dan dat er doorstroming in zit. Wanneer er maar 1 baan voor rechtsaf is en wel 3 voor recht door gebruik je ook de 1e baan voor recht door om de rij voor rechtsaf voorbij te gaan en vervolgens met 4 of 5 naast elkaar de afslag dicht te zetten zodat het tegemoetkomende verkeer dat ook af moet slaan er niet meer door kan. We vorderen langzaam maar gestaag dankzij onze gids. Dan wanneer we bijna weer op een ringweg zijn, steken we een kruising, of eigenlijk meer een baan over om, zoals ons gidsje uitlegde op: "La segunda" te komen want dat is "La rápido a Puebla" (het staat notabene op de borden boven de weg!) Begint het politiegedonder opnieuw! Ook onze gids wordt aangehouden. Hij en de politieman begroeten elkaar als oude vrienden; Big Smile, uitgebreid handen schudden en veel amicale gebaren. Wij zijn echter niet zo in de stemming voor deze theaterstukjes, bovendien doet 'onze' agent er ook niet aan mee. Carla's internationale rijbewijs wordt aandachtig bekeken (dat het al sinds 25dec. Verlopen is valt blijkbaar niet op. Dat Carla niet achter het stuur zit maar dat Klarin rijdt is blijkbaar ook niet van belang.) Een 2e en een 3e agent komen erbij. Onze gids is inmiddels weer op weg. En wij kunnen met een gerust hart zeggen dat we al een 'bekeuring' hebben gehad, tonen een lege protomonaie en hebben een iets minder vriendelijk gezicht deze keer. Op het: "Dónde 400 ps" van agent nr.3 reageren we niet. Ook het feit dat hij wat ons betreft het rijbewijs gerust mag houden, heeft het benodigde effect. Uiteindelijk beslist de oudste dat we "Continua calma" kunnen. Een kruising verderop wacht onze gids ons weer op en brengt ons uiteindelijk, nadat hij en Klarin nog even gezamenlijk op de 'Ladrones' hebben gefoeterd, veilig op de Puebla Cuota (de tolweg naar Puebla.) Het was een lange dag vandaag!

Een roodbonte van de koeien-expositie in Mexico stad.

Een van de ingangen van de Kathedraal.

Hoge druk schoonmaakwerkzaamheden op het plein van de Kathedraal.

Een zwarte Jezus (Nadat een Bisschop van vergiftiging was gered werd het Jezusbeeld zwart).

Een van de vele monumenten in Ciudad Mexico (foto Lieke)

Goud uit het Antropologisch Museum ('n Aanrader!)

Expedition Finchroad
Van Texas via The Northpole naar Tierra del
Fuego

Contact us @
Vink, Family
207, Rainbow Drive # 10710
Livingston, Texas 77399-2007 USA
Phone: 00-31-1-2069483742
Skype : klarinvink
E-mail: Finchroad@gmail.com

Zwierige, kleurrijke rokken en snelle trappelende voeten.

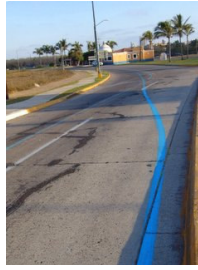
El Sol y Luna

Tijdens de stadstour door Mexico leren we in het antropologisch museum (een aanrader!) het e.e.a. over de oorspronkelijke bewoners van Mexico. Over de symboliek, de gewoonten en gebruiken, zoals de dagelijkse menselijke offers ter ere van de zon, bringer van licht en leven. We zien de offerstenen waar het vaak nog kloppende hart werd ingelegd om uit te bloeden, schedels van de geofferde waar op symbolische wijze tong en ogen van andere materialen gestoken zijn. Zien dagelijkse gebruiksvoorwerpen en schitterend gemaakte gouden sieraden en een maquette van de piramidetempel van de zon en de maan.

Een paar dagen later brengen we de echte een bezoekje. Een indrukwekkend complex. Van de maantempel naar de zonnetempel loopt een ca. 2km lange weg; De dodeweg. Hoewel beweerd

wordt dat het een eer was om geofferd te worden hebben hier ongetwijfeld veel bange mensen gelopen. Immers werd er oorlog gevoerd om soldaten gevangen te nemen waarvan dan de dapperste tegenstander als 1e geofferd werd. Niet geheel vrijwillig dus. Maar ook het winnende team van een balspel, met de aanvoerder voorop, werd geofferd. Later viel deze eer aan de Spanjaarden. Bij de zonnetempel gekomen moesten de offerandes eerst nog een 400 treden omhoog lopen. Geen sinecure! Fabian, Lieke en Carla wagen zich ook naar de top en zijn blij met de verschillende plateau's waar onder het mom van foto's maken even op adem gekomen kan worden. De hogepriesters die deze gang dagelijks maakten zullen ongetwijfeld een berenconditie hebben gehad. Boven op de top houden mensen hun gekochte, glazen, souvenir piramides hoog boven hun hoofd om extra kracht van de zon op te kunnen vangen.

Wat is dit?

Nee, de lijnentrekker probeerde niet grappig te zijn, hij was niet dronken en ook niet kleurenblind. Geen motorliefhebber of wielrenner die de ideale (race)lijn voor zijn volgende cross uitzetten. Hoewel... een ideale lijn is het wel. Voor de *marathonlopers!* Het blijkt de marathonroute te zijn. Geen ingewikkelde verkeersregels dus, maar topsport. Wie voelt zich geroepen eens een marathon in Mexico te lopen? De marathon van Matatlan vindt plaats in oktober/november. Tijd genoeg om nog wat trainen.

Nog een kleur cq verfvraag :

Waarom zijn vele bomen aan de onderkant wit geverfd? We zagen het in de stad en langs de kant van de weg en dachten toen dat het was om ze in het donker beter op te laten vallen voor het verkeer. Maar... ook in parken, speelvelden, boomgaarden en bosachtige omgeving hebben vele bomen een witte verfrand. Welke tuinman weet de reden?

De zonne-tempel

What goes up must come down

Op de muren van de dodeweg zijn verschillende pleisterlagen gevonden. Wanneer een nieuwe machthebber kwam werd de buitenmuur overgeschilderd, een nieuwe mozaïeklaag, andere versieringen, gebouwtjes op de muur enz. Een "De koning is dood. Leve de koning!" gedachte. Waarschijnlijk werd veel handel gedreven op deze dodeweg, de offers waren immers van levensbelang, daar kon je dus maar beter bij zijn. Ook nu zijn er de nodige handelaren aanwezig met allerlei tempelprullaria, maar opdringerig zijn ze beslist niet. Een lachje, "No Gracias" en langzaam doorlopen is voldoende om ze kwijt te geraken. Waar we niet zo gemakkelijk vanaf komen is de wind, die harde venijnige stoten geeft en veel stof doet opwaaien. Het beklimmen van de maan tempel laten we mede daarom (wat een smoes) over voor de volgende keer.